

Formanden:

Så er der ikke flere korte bemærkninger til hr. Knud Erik Kirkegaard.

Line Barfod (EL):

Jeg vil også gerne takke SF for at have stillet forespørgslen. Jo mere vi får debatteret, hvad det er for en kæmpe omvæltning af samfundet, man er i gang med at foretage, jo bedre.

Det allerbedste ville jo være, hvis vælgerne også fik mulighed for at tage stilling til, om det virkelig er dette, man ønsker, hvis der altså blev udskrevet en folkeafstemning om, hvorvidt man ønsker at ændre samfundet så grundlæggende, som regeringen og Dansk Folkeparti lægger op til. På samme måde som vi har en tradition for, at de store EU-spørgsmål bliver sendt til folkeafstemning, mener vi også, at borgerne burde have mulighed for at tage stilling til, hvad det egentlig er for et samfund, man ønsker.

Flere har forsøgt at sige, at hvis man er imod den strukturreform, der ligger fra regeringen og Dansk Folkeparti, så er det, fordi man ønsker at bevare status quo.

Derfor vil jeg gerne i mit ordførerindlæg her gøre en del ud af at pege på alle de områder, hvor vi mener der er behov for reformer, for en af vores store bekymringer omkring strukturreformen er, at når man bruger så mange ressourcer de kommende år på at gå i den retning, regeringen og Dansk Folkeparti ønsker, så blokerer man for, at vi kunne lave de reformer, som vi mener der er behov for af hensyn til borgerne og et samfund, der bygger på nogle helt andre værdier end dem, som regeringen og Dansk Folkeparti ønsker at fremme.

Et område er socialområdet, hvor vi mener, der er behov for en reform, så vi kommer væk fra kassetænkningen, kommer væk fra, at folk kommer i klemme i systemet, væk fra, at der er et system i dag, hvor der er mere fokus på kontrol end på hjælp, og får en reform, så folk får nogle tovholdere, der kan hjælpe dem hele vejen igennem systemet, i stedet for at de selv skal bruge ressourcerne på at kæmpe mod systemet, en reform, der gør, at man begynder at tænke mere i hele mennesker og i hele familier.

Regeringen og Dansk Folkeparti går den modsatte vej: Man fremmer kassetænkningen, man fremmer, at der skal laves meget mere centralt fastsatte regler helt ned til, hvordan den enkelte sagsbehandling skal udføres, og at der skal laves en række skemaer osv., bl.a. fordi det er forudsætningen for, at man kan få private aktø-

rer ind på området, at det hele skal beskrives meget minutiøst. Så det går i den helt forkerte retning.

Tilsvarende er der også på sundhedsområdet et stort behov for at komme væk fra kassetænkningen. Der er behov for at tænke i hele patientforløb, at man får nogle muligheder for tværfagligt samarbejde og at tænke langsigtet i stedet for kun kortsigtet. Men regeringen og Dansk Folkeparti går den modsatte vej: Man fremmer kassetænkningen, man kommer med mere Løkkepose, man kommer med flere incitament, der fremmer det kortsigtede, og at man kun ser på økonomien her og nu.

Lad mig tage et konkret eksempel: Fødselsområdet, hvor der er behov for, at man tænker langsigtet og i at tage hensyn til det hele menneske og ser på: Hvordan får vi en bedre fødselsforberedelse? Hvordan sikrer vi, at man kan være sikker på at have en jordemoder til stede under hele fødslen? Det, som regeringen i stedet fremmer, er flere kejsersnit.

Et tredje område, hvor vi mener, der er behov for reformer, er hele ældreplejen. Vi mener, der er behov for at komme væk fra minuttyranniet, væk fra de stregkoder, som der nu igen er på tale at indføre i nogle kommuner, og over til, at det, der er fokus på, er omsorg og muligheden for, at ældre og ansatte sammen kan aftale, hvad det egentlig er, den enkelte ældre har behov for.

Kl. 17.15

Det kommer vi til at diskutere igen på fredag, for vi har fremsat et forslag om, at ældre skal have ret til selv at bestemme, hvornår de vil sove, selv skal have ret til at bestemme, hvilken mad de vil spise, selv skal have ret til at bestemme, hvad de vil have på af tøj.

Vi mener, det er den vej, man burde se på reformer: Hvordan indretter vi ældreplejen, så det enkelte menneske får mulighed for selv at bestemme nogle ting i sit liv? Regeringen går den stik modsatte vej og fremmer i stedet privatisering og dermed mere minuttyranni, mindre mulighed for, at den ældre og den ansatte har indflydelse på deres eget arbejde.

Hvis vi ser på de offentligt ansatte, er det jo meget tydeligt, at der er store problemer mange steder i det offentlige. Der er en alt for stor nedslidning, der er et elendigt arbejdsmiljø; der er mange offentligt ansatte, der har stor usikkerhed/utryghed i deres ansættelse, og mange, der har det dårligt med ikke at kunne udføre deres arbejde tilfredsstillende.